

„ Falters	—	—	52,9.
„ Bornholms	—	—	63,5.
„ Silkeborg	—	—	67,4.
„ Viborg	—	—	59,7.
„ Vnderupholm	—	—	51,9.
„ Palsgaard	—	—	56,7.
„ Randbøl	—	—	49,7.
„ Stenderup	—	—	59,9.

Efterat Ministeriet saaledes havde erholdt en — som man antager — aldeles paalidelig Opgjorelse over Gjennemsnitsfortjenesten paa Distrikterne efter de da bestaaende Arbeidspriser, har man taget under Overveelse, hvad der under Bensyn til samtlige herved i Betragtning kommende Forhold maatte anses for en passende daglig Gjennemsnitsfortjeneste, hvorved man har taenkt paa den Fortjeneste, som oppebaeres af den jevnt duelige og flittige Arbeider; medens de særdeles dygtige og stræbsomme Skovere ville kunne tjene mere, og de gamle og mindre flittige omvendt maa nøies med en mindre Fortjeneste. Man er derved kommen til det Resultat, at Gjennemsnitsfortjenesten i Almindelighed paa Distrikterne ikke passende burde være lavere end ca. 64 β daglig, med Forhøielse til 72 β paa de Distrikters i Frederiksborg og Kjøbenhavns Amt, der ligge Hovedstaden nærmere, og hvor Livsformødenhedernes Pris i det Hele er noget høiere. Man har derfor forment, at Arbeidspriserne for Skovningsarbeiderne burde stilles saaledes, at den jevnt flinke og flittige Arbeider kunde have en daglig Fortjeneste, i de Hovedstaden nærmeste Skove (1ste Kjøbenhavns Distrikt) af 80 β , paa de andre Distrikter mellem Frederiksborg og Kjøbenhavn (de 2de Frederiksborgske, Sirsholm og 2det Kjøbenhavns Distrikter) af 72 β , og paa samtlige øvrige Statskøbdistrikter af ca. 64 β . En Undtagelse i saa Henseende har man dog gjort med Tidsvilbe-Frederiksværk og Dbsaherreds Distrikter, der — som det fremgaar af det Ovenansførte — fremtræde med den laveste Gjennemsnitsfortjeneste. Da dette nemlig ikke har sin Grund i, at de hidtil gjældende Arbeidspriser paa disse Distrikter have været synderlig forskjellige fra de paa de andre Distrikter gjældende, men delvis skyldes lokale Omstændigheder, der gjøre, at de derværende Skovarbeidere ikke arbejde saa meget som Arbeiderne paa de andre nordsjællandske Distrikter (i Dbsaherred betragtes Skovningsarbeidet saaledes i det Hele mere som Bierhverv), har man ikke anset det for rigtigt at lægge den ovennævnte Gjennemsnitsfortjeneste til Grund for Forhøielsen paa disse 2de Distrikter, hvilke ogsaa derved vilde erholde en Forhøielse i Arbeidspriserne af henholdsvis 39 og 52 pCt. Derimod har man fundet det passende at bevulge disse Distrikter et Tilskud til Opsykningsomkostningerne af 16 β for hver Rigsdaler, hvorved Arbeidspriserne vilde blive forhøiede med $\frac{1}{6}$. For samtlige andre Distrikters Bedkommende har man derimod ved at sammenholde den hidtil opnaaede Gjennemsnitsfortjeneste med den, som efter det Ansførte formentes at burde kunne opnaas, beregnet de Tilskud, som behøvedes til hvert enkelt Distrikts Opsykningskonto.

Om denne Ministeriets Bestemmelse har man derefter sat samtlige Overførtere og Skovridere i Rundskab med Angivelse af de Tilskud, som man i Overensstemmelse hermed var villig til at indrømme de enkelte Distrikter, medens man har maattet overlade til Overførterne at træffe Aftale med deres Skovridere om de Forhøielser af de specielle Affordpriser for de enkelte Skovningsarbeider, hvorved Arbeiderne ville kunne opnaa den fastsatte Gjennemsnitsfortjeneste, idet Ministeriet kun i Tilfælde af Meningsforskjel forbeholdt sig at træffe den endelige Bestemmelse. Denne Afgjørelsesmaade har Ministeriet saa meget mere troet at burde benytte, som aldeles ensartede Arbeidspriser paa Grund af forskellige lokale Forhold paa Distrikterne ikke kunne indføres.

Efter derom fra Overførterne modtagne Indberetninger ere de fornødne Aftaler om Forhøielserne af de specielle Affordpriser derefter truffne og Forhøielserne traadte i Kraft samtidig med Skovningsarbeidernes Begyndelse i indeværende Aars Efteraar.

Sluttelig bemærkes, at man i Genhold til det Ovenansførte har anvendt hele Bevillingen for indeværende Finantsaar paa ca. 400 Rd. nær, samt at man maa ønske at erholde den hele for 187°/74 opførte Bevillingssum til Raadighed i nævnte Tiemed.

8) Samme Konto. Skrivelse af 13de Februar 1873 fra Finantsministeren til Udvalget:

„Da den hidtil i det saakaldte Gjøgehus indrettede Ejenestebolig for en Skovfoged under 3die Kronborg Distrikt ligger paa et for Tilsynnet meget uhensigtsmæssigt Sted, er det, efterat der for kort Tid siden er indtraadt Ejenesteledighed i den nævnte Skovfogedpart, kommet under Spørgsmaal at søge dette Forhold forandret ved at lægge Ejenesteboligen paa et bekvemmere